

Torah from Around the World

Wie een ander gunstig beoordeelt zal zelf gunstig beoordeeld worden.

Talmoed, Sjabbat 127b

Sjabbat 25 maart 2023/ 3 Niesan 5783, Wajikra, Wajikra/Leviticus 1:1 - 5:26

Tanach blz. 197 - 205

Haftara: Jesjahoe 43:21 - 44:23

Tanach blz. 873 - 876

Vertaler: Channa Kistemaker

Commentaar: **Cantor David Berger** is chazzan van de KAM Isaiah Israel Congregation te Chicago.

Oorspronkelijke Engelse tekst: <https://reformjudaism.org/learning/torah-study/torah-commentary/adding-fire-prayer-never-goes-out>

Vuur toevoegen aan het altijd brandende vuur van het gebed

In mijn jeugd bracht ik mijn zomers door op het Reform Joodse zomerkamp in Oconomowoc. Tussen alle ongelooflijke dingen die ik heb geleerd - Hebreeuws, gitaar spelen, Joodse geschiedenis, gebed en nog veel meer - zat ook het puzzelstukje dat ik nodig had om de sidra van deze week te begrijpen. Dat kwam door te kijken hoe onze leiders de kampvuren aanstaken om marshmallows te roosteren.

Deze eerste voorlezing van het boek Leviticus, sidra Wajikra, staat vol met technische details over tempeloffers. "Zeg tegen de Jisraëlieten: 'Als iemand van jullie de Eeuwige een offer uit de veestapel wil aanbieden ...' " (Wajikra 1:2)

Onopvallend aan het begin van de lange opsomming van offerinstructies waar het boek Wajikra om bekend staat, vinden we dit merkwaardige vers:

"De zonen van Aharon, de priester, moeten een vuur op het altaar aansteken en er hout op leggen." (Wajikra 1:7)

Hoewel ik tegenwoordig bij mijn vrienden en collega's misschien niet bekend sta als een buitenmens, herinner ik me die kampvuren van het zomerkamp goed genoeg om me af te vragen of de Tora de zaken hier misschien een beetje achterstevoren weergeeft.

Hoe zet men eerst vuur op het altaar en dan pas het hout? Moet je de boel niet eerst opzetten om het vlam te laten vatten? Zeker, je kunt extra hout toevoegen aan een al brandend vuur, maar is dat hier het geval? En als dat het geval was, hoe of waarom zouden de zonen van Aharon er dan meer vuur aan toevoegen?

Rasji, de 11e-eeuwse Franse commentator en altijd trouwe overbrenger van rabbijnse overleveringen, wijst ons op een boeiend gezegde uit de Talmoed:

"Hoewel het vuur uit de hemel neerdaalde, is het niettemin een *mitswa* (opdracht) om [wat vuur] door een persoon te brengen." (Babylonische Talmoed, Yoma 21b)

Een *midrasj* leert dat het vuur op het altaar niet was zoals andere vuren in de wereld. Als goddelijk geschenk van de Eeuwige bezat het veel unieke eigenschappen, maar voorlopig zullen we ons concentreren op slechts twee daarvan. Ten eerste veroorzaakte dit vuur geen eigen rook en vanaf de dagen van Mosje tot aan de heerschappij van de kwaadaardige koning Manasse (zie 2 Koningen 21) ging het nooit uit. Dit wonderbaarlijke, rookloze en onuitblusbare vuur vonden de zonen van Aharon toen ze naar het altaar kwamen om hun offers te brengen. De *midrasj* vertelt verder: toen ze hun stukje door mensen gemaakte vlam toevoegden, veranderde het wonderbaarlijke vuur en begon het rook af te geven, waardoor de mensen die zich rond de tempel verzamelden konden zien dat de brandoffers uit het altaar opstegen.

De offers van Wajikra worden in onze traditie niet alleen gedefinieerd als aanbidding, maar ook, en wezenlijker, als *avoda*, 'dienst'. Gecompliceerd, vaak bloederig en met veel vereiste stappen, waren dit de eerste pogingen van ons volk om een zinvolle verbinding tussen de mensheid en God tot stand te brengen. Niet iedereen kan tenslotte een profeet zijn en alleen Mosje mocht persoonlijk met de Eeuwige spreken. Offers, als een 'dienst', geeft iedereen iets te doen. Als moderne mensen hebben we de overgang van tempeldienst naar "de dienst van het hart" (Babylonische Talmoed, Ta'anit 2a) volledig omarmd en net zoals onze voorouders worstelden met de merkwaardige instructie om vuur toe te voegen aan het reeds brandende altaar, zo moeten wij dat ook doen.

Bidden kan erg moeilijk zijn. Het lezen van de woorden van de sidoer is misschien gemakkelijk, maar het kan een onoverkomelijke inspanning lijken om die woorden om te zetten in echt gebed. Als we proberen "het licht van de Eeuwige, de menselijke ziel" (Misjlee/Spreuken 20:27) in ons aan te steken, voelt het maar al te vaak alsof we buiten op een winderige dag een lucifer proberen aan te krijgen. Het kan ontmoedigend en verontrustend zijn. Maar stel je voor dat we, net als de zonen van Aharon die duizenden jaren geleden voor het altaar stonden, niet zo hard hoefden te werken.

Wat als we ons voorstellen dat de altaren waarop we onze gebeden opdragen — in sjoel, thuis, op kantoor of in de auto — al staan te branden? Dan hoeven we ons geen zorgen te maken dat we het vuur van de grond af op moeten bouwen. We zouden alleen ons eigen kleine vlammetje hoeven te vinden, om het in het toch al brandende vuur te gooien. Volgens de midrasj zou dat kleine stukje vuur van ons de aard van het goddelijke vuur veranderen. Zonder het essentiële menselijke element eraan toegevoegd, brandt Gods vuur zonder rook - zonder een manier waarop we het vuur en de werking ervan kunnen zien.

Bidden hoeft niet moeilijk te zijn. We hoeven niet allemaal ons eigen aparte kampvuur te bouwen en brandend te houden, om daarop de dienst van ons hart te kunnen aanbieden. We kunnen ons, net als de zonen van Aharon, aansluiten bij de onuitblusbare vlam die brandt sinds de dagen van Mosje. Waar we ons ook bevinden tijdens onze dienst aan God, we werken niet alleen.

Als we in de cyclus van dit jaar aan een nieuw Tora-boek beginnen, maak dan de balans op van je innerlijke vlam - de gaven van inspiratie, geest en liefde die uniek zijn voor jou - en breng die vlam naar God. Jouw licht is nodig. Gods vreugdevuur brandt pas echt als jij je vlam toevoegt.